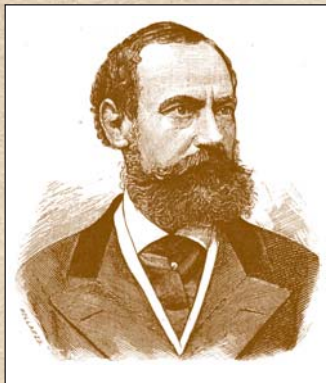

Gróf Tisza Lajos

(Nagyvárad, 1832. szept. 12. — Budapest, 1898. jan. 26.)

Gróf Tisza Lajos, Tisza Kálmán egykori miniszterelnök testvéröccse, főispán, császári és királyi kamarás, kormánybiztos, miniszter, az Országos Erdészeti Egyesület egyik legjelesebb elnöke volt.

Tanulmányait előbb Debrecenben, majd Berlinben végezte. Politikai pályára 1861-ben lépett. Részt vett a kiegyezés

előkészítésében. Két évvel később Bihar vármegye főispánja lett. A Fővárosi Közmunkák Tanácsának első alelnöke és vezetője. Több kormányban töltött be közlekedési miniszteri tisztséget. Az 1879-es szegedi nagy árvíz után Szeged újjáépítésének teljhatalmú királyi biztosa. Elvégzett munkájának elismeréséül 1883-ban grófi címet kapott, Szeged városa pedig díszpolgárává és parlamenti képviselőjévé választotta. A király személye körüli miniszter tisztségét 1892–94 között töltötte be.

1875 és 1898 között (haláláig) az Országos Erdészeti Egyesület elnöke volt. Már az Egyesület 1866. évi alakuló közgyűlésén az igazgató választmány tagja lett, 1868-tól alelnök, majd 1875-től az Egyesület elnöke. Az 1872-es vadászati törvény előkészítésében kulcsszerepet játszott. A képviselőház erdőügyi bizottságának elnökeként is elévülhetetlen érdemei voltak az új, 1879-es erdőtörvény létrehozásában. Elnöksége meghatározó volt az Egyesület életében. Ez idő alatt épült meg 1886-ban az Országos Erdészeti Egyesület Alkotmány utcai székháza, és az Országos Erdészeti Egyesület a magyar erdészet alapvető tényezőjévé vált.

Gróf Tisza Lajos emlékéét őrzik: Szegeden a Tisza Lajos körút, az Alsóvárosban utca, valamint a róla elnevezett szakközépiskola, továbbá a Tisza Lajos-szobor (Szeged, Széchenyi tér, Fadrusz János alkotása), a Tisza Lajos-mellszobor (OEE Wagner Károly Erdészeti Szakkönyvtár) és nagyalakú olajfestménye, amely kezében az Erdészeti Lapok egy számával ábrázolja (OEE Wagner Károly Erdészeti Szakkönyvtár, Stetka Gyula alkotása).

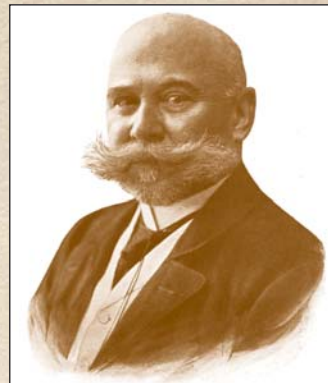
Sírhelye: Gróf Tisza Lajost Geszten, a Tisza család kriptájában temették el 1898. január 30-án. A kriptánál elhelyezett ismertető szerint maradványai ott találhatóak ma is, de ez nem megerősített tény. Jelenleg nincs olvasható feliratú márványtáblája sem, mint a Tisza család többi ott nyugvó tagjainak.

(Képek: OSZK DKA, OEE)

Báró Bánffy Dezső

(Kolozsvár, 1843. okt. 28. — Budapest, 1911. máj. 24.)

Báró Bánffy Dezső főispán, a képviselőház elnöke, majd miniszterelnök volt és ezt követően az Országos Erdészeti Egyesület elnöke 1898–1911 között.

A gimnáziumot és a jogot is Kolozsváron végezte, államtudományi tanulmányait pedig Berlinben és Lipcsében folytatta. 1869-ben kapcsolódott be a politikai életbe. A Deák-párt

és a Balközép Párt egyesülése után Tisza Kálmán belügyminiszter felkérésére Belső-Szolnok vármegye főispánja, Kővár és vidéke főkapitánya (1875), a megyehatárok rendezésekor (1876. XXXII. tc.) Szolnok-Doboka vármegye (1876–1890) és Beszterce-Naszód vármegye főispánja (1890–1892). A Főrendiház jegyzője (1875-től), a Szapáry- és a Wekerle-kormány idején a Képviselőház elnöke (1892. febr. 25.–1895. jan. 19.). Wekerle Sándor lemondását követően az uralkodó a lojalitásának többször is tanújelét adó Bánffy nevezte ki miniszterelnökké (1895. jan. 14.–1899. febr. 26); közben a király személye körüli miniszter is. (1898. jan. 20.–1898. dec. 20). Miniszterelnöki bukását követően az aktív politikától egy időre visszavonult; főudvarmester (1899–1904) és a Főrendiház tagja. Erdélyi elvárataiból megalakította az 1867-es közjogi alapon álló, ellenzéki Új Pártot (1903. nov.), s beválasztották a Képviselőházba; haláláig országgyűlési képviselő (Szeged I. választókerület, 1904–1911). A református egyház erdélyi kerületének főgondnoka, az egyetemes református konvent és zsinat világi elnöke volt. Budapest és számos magyar város díszpolgára.

Az Országos Erdészeti Egyesületnek alapító tagja volt, 1885-től második alelnöke, majd 1898-tól, a miniszterelnökségtől való visszavonulását követően, az Egyesület elnöke. Aktívan és felelősségteljesen foglalkozott az Egyesület, a magyar erdőgazdálkodás ügyeivel. A naszódvidéki erdők kormánybiztosaként (1885–1890) kiemelt figyelmet szentelt az erdőtörvény maradéktalan betartásának. Megértéssel, támogatással fogadta mind az 1900. évi erdőmunkásokkal foglalkozó törvényt, mind a vidéki erdészeti és vadászati egyesületek alakulását.

Emlékét őrzik: 1900-ban Makón utcát neveztek el róla, ami ma is őrzi nevét. Sashalmon (Budapest XVI. kerület) egykor róla nevezték el a Bánffy Dezső utcát, amely 1954-től Szentár utca lett.

Sírhelye: Bánffy Dezső síremléke Budapesten a Kerepesi temető 29/2-1-2 saroknál található (Kallós Endre szobrász műve).

(Képek: Mai Manó, Ellinger Ede)

A harmadik oldal

1996-ban, a millezcentenárium évében (és még jó néhány évig) az egyik Nyárád menti településen a kerítésekre, illetve a bázakra óriási betűket helyeztek el, amelyeket összeolvasva – hiszen a járművel közlekedőknek szólt – kijött: „Mi 1100 éve itt vagyunk”.

Ez az óriási mozaikokból összeálló méltóságteljes felirat a rohanó időben való állandóságra, ha úgy tetszik, a folyamatosságra hívja fel a Székelyföldön járók figyelmét. Ott, ahol mindenféle spekulációk vannak mind a székelyekkel, mind a körülállókakkal kapcsolatban.

Az OEE 150. évével összefüggésben a mozaikok szintén folyamatosságot, szintén megtámadhatatlan állandóságot adnak, miközben igyekezünk a másfél századot megfelelő méltósággal ünnepelni. A körülöttünk lévő társadalom, a társcegyesü-

letek, sőt a politikát művelők óbatatlanul ránk, az állandóságot megmutató Országos Erdészeti Egyesületre pillantanak.

Ezt a figyelmet a magunk javára fordíthatjuk, fordítjuk akkor, ha az állandóság mellett felvesszük a mai információk társadalom megszólításának eszközeit. Például az írott sajtón belüli és kívüli lehetőségeket, netalán a külföldi megjelenési fórumokat.

S itt rögtön utalhatunk a székelyföldi idej vándorgyűlésre, amely szintén egy mozaikja lesz a 150. évnek, és amely az ünnepélyességét emeli. Tudjuk, „az ünnep, az ünnep mulandó, csak a békőznapi a maradandó” (Szilágyi Domokos). Mégis meg kell állni, végig kell nézni, el kell olvasni a mozaikokat, hogy újult erővel felvértezve vágassunk neki a következő időszaknak.

Az egyesület lapja 2016-ban ehhez is hozzá kíván járulni, de mindehhez érő olvasókra, egyesületi tagokra és minket megballagató kívülállókra van szükség. S akkor ünnepélyesen, méltósággal és újult önbizalommal fogjuk egy év múlva kijelenteni, amit Ady Endre ilyen egyszerűen fogalmazott meg: „Boldogok vagyunk, hogy ma vagyunk.”

Dr. Oroszi Sándor

Erdészeti Lapok

Az Országos Erdészeti Egyesület
havonta megjelenő folyóirata

CLl. évfolyam I. szám (január)

A kézirat lezárva: 2016. január 3.

A címlapon:

Erdei melegedő (Bakony)

Fotó: Nagy László

FŐSZERKESZTŐ: **NAGY LÁSZLÓ**

A SZERKESZTŐBIZOTTSÁG ELNÖKE:

DR. OROSZI SÁNDOR

A SZERKESZTŐBIZOTTSÁG:

dr. Bartha Dénes, Haraszti Gyula,
Lengyel László, Lomnici Gergely, Puskás
Lajos, dr. Sárvári János, dr. Schiberna
Endre, Wisnovszky Károly

SZERKESZTŐSÉG:

1021 Budapest, Budakeszi út 91.
Telefon: 06 (1) 201-6293
Mobil: 06 (20) 330-3462
e-mail: erdlap@oeo.hu
www.erdeszetilapok.hu

KIADÓ: Országos Erdészeti Egyesület,
1021 Budapest, Budakeszi út 91.

Levélcím: 1021 Budapest, Budakeszi út 91.

FELELŐS KIADÓ: **ZAMBÓ PÉTER** elnök

Tördelőszerkesztő: Balog Zoltán
Olvasószerkesztő: Rimóczi Irén

Nyomdai munkák:

PR Innovation Kft., Budapest
Felelős vezető: ifj. Komoróki Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt. Felvilágosítást
a lappal kapcsolatban az Egyesület ad.

A beküldött kéziratokat, fényképeket
nyilvántartásba vesszük. A cikkek, írások
nem feltétlenül azonosok a szerkesztő
véleményével, azok tartalmáért min-
denkor a szerző felel. Honoráriumot
megegyezővel csak felkért írásokért,
illetve grafikai munkákért fizetünk.

ISSN 1215-0398

A tartalomból:

Nagy Imre, Duska József:

Mit ér az „erdész”, ha magyar?2

Török András:

A fák vízzárlásáról újszerűen6

Prof. dr. Gencsi László:

Kiegészítés Török András cikkéhez.....7

Dr. Bordács Sándor:

Az erdőgazdálkodás szerepe és helye a mezőgazdaságban8

Gerely Ferenc:

Európai erdők helyzete 201510

Boglári Zoltán: A Vértess bajnokai11

Sobler István:

Rossz út vagy kiút?13

Keresztes György:

Melyik út az igazi?14

Fajkuszné Bodrogi Zsuzsanna:

Quo vadis erdőpedagógia?15

Kovácsévacs Pál, Hoczek László:

Románia rendezte a 2015. évi YPEF döntőt16

Luzsi József:

Mari néni és a harmincmilliárd... I.17

Illés Péter:

Kreatív kilátás a Kőszegi-hegységre18

Dr. Bartha Dénes:

A mezei szil kétszáz évvel ezelőtti tananyagban19

Balogh Róbert: Országfásítás, a Fák Hete és az

Országos Erdészeti Egyesület az 1950-es években I.23

Miklós Tamás:

Őszi tanulmányút Szováta környékén.....25

Kaitz Zoltán, Horváth Péter Brúnó:

Szomszédolások Gemencen és a Zselicben.....27

Sporcic Dean: Szakmai tanulmányút a Pilisben28

Köveskúti Zoltán:

Soproniak az Esterházy erdőbirtokon29

Holdampf Gyula: Helyesbítés helyett31

Nagy László: Tengerszem a bányaudvar mélyén36

